

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 7

September 1979

15. årgang

Bare husmor

Jeg raste innvendig. Det får være måte på og. Hos bilsakkyndige spurte mannen : «Har De et yrke, eller er De bare hjemmeverende husmor?» «Vet De», sa jeg, «det er ikke for å krangle, men jeg er ikke BARE noen hjemmeverende husmor, jeg har et yrke, det er hustru og mor, eller forkortet, husmor.»

Mannen smilte litt overbærende, mens han skrev «husmor» i min rubrikk. Tenk, her farer jeg over mine nærmere 200 kvadratmeter med hus fullt av møbler og leker og rot hver dag, koker mat til 6 sultne munner pluss en hund, stopper og lapper, vasker klær, leser eventyr, hjelper med lekser, leker dukkestue, løser problemer av både økonomisk og annen art, kjører bil i øst og vest, skaper nye og lekre kaker og retter, tenk, så er jeg BARE en hjemmeverende husmor.

Jeg gikk i grunnen og tygget på dette da jeg 14 dager senere var på et annet offentlig kontor hvor damen bak skranken spurte meg : «Har De et yrke eller » Da i mellomtiden for det en pil av besluttosomhet gjennom meg, her skulle jeg sannelig ikke være noen stakkars BARE hjemmeverende husmor, så jeg avbrøt henne med : «Forsker». Dammen løftet øyenbrynene i været og spurte : «Jasså, i hvilket område forsker De?» «Å, jeg driver med forskning angående menneskelige forhold, fortrinnsvis med barn i alderen 3-16 år, både med det sosiale og det kulturelle, og også med forholdet barn/foreldre.»

Damen bak skranken hadde holdt pusten mens jeg snakket, og nå smilte hun bredt og sa : «Gid, hvor heldig De er som har et så fantastisk interessant og givende arbeide. — Mitt arbeide er så kjedelig, men hvor De må virkelig ha store muligheter til å utvikle og realisere Dem selv : «Ja, nettopp», svarte jeg, «det er akkurat det som er det fine ved denne jobben. Lønnen er ikke høy, men så er belønningene så store på andre måter».

Damen hadde nå skrevet ordet «forsker» i min rubrikk. Stolt og glad gikk jeg hjem hvor resultatene av mitt arbeide og forskning forelå, fire glade og sunne barn i alderen 3-16 år. — et par av dem sto i døren rede til å gi meg dagens belønning. Hjem, hvilken herlig karriere, spesielt når det er en tittel på døren.

Randi
fra «Kvæfjord menighetsblad» og «Adresseavisen»

Då eg las ovanståande stykke i Kvæfjord menighetsblad, tenkte eg at dette må sendast som ei helsing til deg som går i kring og synest at det er ei skam å vera «berre ei husmor». Mange lid under og går omkring med ei mindre-manns kjensla av å vera berre ei husmor idag, og lengtar og leitar etter ein utveg ut frå husmoryrket til eit meir akta og nytig arbeid.

Har du tenkt over kva årsaka er til dette forvrengde og feilaktige synet på husmoryr-

ket? Det er ingen tvil om at bak det står denne verda sin fyrste, djævelen, som forblindar din tanke og syn slik at du ikkje skal sjå ditt høge kall og den nytte du gjer for mann og barn og for samfunnet du lever i.

Sett på som yrke, så finst det ikkje noko yrke som er så viktig og gjer større nytte enn det å vera ein god ektemake, vera mor og husmor. Du er plassert på den mest sentrale og avgjerande plass i samfunnet. Den dagen du legg ned ditt yrke, vil både heimen og samfunnet begynna på veien mot oppløysing og undergang.

Dertil så er det å vera husmor mykje meir enn eit yrke. Det er eit *kall frå Gud*. Gud såg at det var ikkje godt for mannen å vera åleine, difor skapte han kvinna for å vera mannen ei medhjelp som høvde for han (1. Moseb. kap. 2). Du er altså skapt og kalla til å vera ein god ektemake, dernest til å vera mor og skapa ein heim for barna dine, for

neste generasjon av menneskeslekta. *Samfunnet kan ikkje erstatta ei mor og ein heim.* — Barneheimar, barnehagar, førskule og skule kan aldri nå opp til det ein god heim og ei mor er for borna som skal veksa opp. Det trur eg og alle som har sakna ein heim og måttå vokse opp på ein offentleg barneheim, vil vera samd i og kan bevitna. Og om dei vil setja vitenskapen til å granska det, vil dei nok finna at dei samfunnet har mest moya med oftast er slike som har vokse opp utan ein god heim.

Eg kjenner trang til å seia til deg som har fått det høge kall å vera mor og husmor, akta ikkje Guds gáve og store kall for lite og ringe! Ingen er så nødvendig som du, og ingen har fått eit større og viktigare yrke enn du. Ver tru på den plassen du er sett og i det kall du har fått av Gud, og du skal få erfara at Guds velsigning vil kvila over deg og dine og samfunnet du lever i og for.

Amund Lid.

De må ikkje tru eg er komen for å føre fred ned på jorda! Eg er ikkje komen med fred, men med sverd

(Matt. 10, 34-42)

Dette ordet tala Jesus til apostlane, då han fyrste gongen sende dei ut for å forkynna evangeliet om Guds rike.

Av og til kan ein lesa innlegg i avisene, der dei formanar Guds folk til å la vera å strida. Dei er trøytl av all strid, og ein får inntrykk av at dei meiner all strid er av det vonde.

Er ein slik tankegang rett? og er den bibelsk? Nei, tvert om lærer Bibelen at ein sann kristen lyt leva i kamp og strid så lenge han lever på denne synda si jord. Den viser også at Guds utvalde folk, Israel, levde i ein stadig kamp for livet, og har gjort det til den-

ne dag. Dei er fyrebilete på Guds folk til alle tider. Og vidare viser Bibelen at det nytestamentlege Guds folk møtte den same strid der evangeliet om Jesus blei forkrynt og trutt.

Når Jesus her sa: *De må ikkje tru eg er komen for å føra fred ned på jorda, eg er ikkje komen med fred, men med sverd, så er heile hans liv eit vitnemål om sanninga av hans ord.* Tenk berre på alle gutebarn i Betlehem som måttå lata livet for hans skuld, og les om korleis det gjekk der han stod fram og forkrynte evangeliet, til det enda på Golgata der dei tok hans liv. Både Bibelen og so-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gåver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400
Stord. Postgiro : 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, og telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117
Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

ga vitnar om at stridstider ofte blir dei beste for Guds rike sin framgong, mens såkalla gode, fredelege tider blir tilbakegang for Guds rike på jorda.

Luther seier om dette : «All strid og krig Det gamle testamente er forbilde på evangeliets forkynnelse, den må og skal føre til strid, uenighet og røre. Under slike forhold befant kristenheten seg på apostlenenes og martyrenes tid, da den befant seg aller best. Det er en salig ufred, opprør og røre som Guds ord fremkaller. Da fremtrer den sanne tro, da fremtrer på-ny lidelse og forfølgelse og kristenfolkets sanne vesen». (Bibelsk skattkiste for 17. jan.)

Kva er årsaka til striden?

Jesus seier at han er årsaka til striden, de skal koma i naud og fåre for mitt namns skuld. Og som det gjekk Jesus her på jorda, slik har det også gått for evangeliet om Jesus til denne dag. For det sanne evangelium

er ein støyt og ein dårskap for det naturlege menneske, og ikkje minst for det religiøse og humanistiske menneske. Men det er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur det. Men her skal me vera merksame på at det finst to slag strid. Den striden som kjem av kjøtet, menneske si vonde natur, som stirr for seg og sitt, som alltid er av det vonde. Men den strid som kjem av trua på Jesus og evangeliet, det nye gjenfødde og truande menneske, som stirr trua sin gode strid for å leva, strider for evangeliet og menneskene si frelse, den er av Gud og kalla den gode strid.

For å vita kva sida me står på og stirr på, kan me leggja merke til kva me *strider for*, og kva *våpen me brukar*. Paulus seier i 2. Korint. 10, 3?6 : «For om me ferdast i kjøtet, så strider me ikkje på kjøtleg vis, for våre stridsvåpen er ikkje kjøtlege, men mektige for Gud, til å støyta ned festningar, med tankebygnin-gar og all høgd som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tek all tanke til fange under lydnaden mot Kristus.»

Bak dei som står i striden er det Jesus og djevelen som fører kampen om menneskesjelene, og både to brukar menneske som sine reidskap i striden og er avhengige av menneske fordi dei er åndsmakter. Målet er ulikt, då djevelen vil drepa og hindra og spreida, mens Jesus vil redda og frelsa dei fortapte. Og våpna dei brukar er også høgst ulike, men likevel er dei alltid dei same til alle tider. Det vil du sjå om du studerer Bibelen og Jesu fiendar. Dei stridde for seg og sitt, for å behalda si makt over folket og trua på si guds-frykt og gjerningar. Våpna dei brukar var list, løgn, falske rykter og falsk lære, ved list og makt å hindra forkynninga av Jesus og evan-geliet, trengsel, forbud, tortur og fengsel. Og dei same våpen i dei ulike former nyttar også denne verda sin herre, djevelen, i vår tid og til alle tider. Den som tek slike våpen i bruk er på djevelens sida. Jesus derimot hadde og har som mål å vinna og frelsa dei fortapte, difor gjekk han i døden og difor for-

kynte han evangeliet sjølv og sende sine ut for å forkynna det til ytterste enden av verda. Hans våpen er Guds ord og evangelium, med sannhets våpen på høgre og venstre sida. Det står i Openb. at Guds folk vann over djevelen i kraft av Lammets blod og det ord dei vitna, og dei hadde ikkje livet sitt kjært inntil døden. Det er den sky av vitner som gjekk ut med evangeliet, sanne vitner om, frå dei fyrste han sende ut til vår tid.

De må ikkje tru de har kamp imot kjøt og blod - menneske - men mot åndsmakter, mot denne verda sin fyrste, djevelen. (Efes. 6.)

For oss ser det ut som om det er menneske som stridest og står oss imot, Men Bibelen seier klart at det er åndsmakter, herrelende, mot heimsens herrar som råder i myrkret i denne tid, mot vondskapens åndeher i himmelrommet. Slik tale berre ler det naturlege menneske av, for dei lever i vantru og denne verda sin fyrste har forblinda deira vantru sinn. Les 2. Kor. 4. kap. Bibelen formanar oss til å stå imot *djevelens listige angrep*, trauste i trua, sidan de veit at dei same lidinane er lagde på brørne dykkar i verda. (1. Pet. 5, 9).

Og det er vel ingen tvil om at me i dag står midt oppe i *djevelens listige angrep* på vårtru, på evangeliet, på Guds rike millom oss. Og det verste er at få ser det og trur det, for denne verda sin gud har forblinda det vantru sinn. Mens folketsov, sår djevelen sin sæd, seier Jesus. Bibelen seier at i den siste tid skal kampen bli verre enn før, for han veit at han har lita tid. I dag blir kampen sett inn på alle hold, og er godt organisert og går planmessig til verks i striden mot Jesus og Guds ord, innflytelse på vårt folk, frå øvste hold, gjennom styremakt, vårt lovverk og massemedia, gjennom vårt skuleverk til barnehage og forskule. Tenk om folk hadde sett kva som går føre seg, kva som tenar til vår fred, men i dag er det skjult for augo deira, sa Jesus

ein gong til sitt folk.

Djevelen set kamphen inn mot dei mest viktige og strategiske punkt, mot Guds ord, Guds ordninger og gaver, som ekteskapet og heimen, for å føra den oppveksande slekt bort frå Gud, frå Guds ord og den innflytelse det har hatt over vårt folk, og lura inn ein ny ideologi, ein gudfientleg humanisme som gir seg ut for å vera av Gud. De kan ikkje tena Gud og mammon, sa Jesus, og like iite går det an å leva med Gud og vera Marxist, bli styrt og leida av Guds Ande og av den ånd som bur i og styrer ein marxist. Der finst ingen nøytralisme millom Kristus og denne verda sin fyrste, djevelen. Den som ikkje er med meg, han er imot meg, og den som ikkje samlar med meg, han spreider, er Jesu sine ord om denne sak. . .

Gud har sett over oss autoritetar, som mor og far i heimen, lærar og leiarar i skulen og det kristne samfunnet, arbeidsgjevar og styremakt. Dei er innsett av Gud, og Guds ord seier at me skal lyda dei. I dag har djevelen rive ned trua og tilliten på og til all autoritet, og fylgjene uteblir ikkje. Over alle autoritetar står Gud og hans ord, og der trua på Ordet og Gud blir nedrive og erstatta av menneske sjølv, er fråfallet ein realitet. Jamnfør dette med den aukande forakt i vårt folk mot all autoritet, for Gud og Guds ord, for lov og rett, og for alle Guds gode ordninger. Kven har gjort dette? Sådde du ikkje godt frø i åkeren din? spurde Jesu læresveinar.

Dei gamle sa at med lov skal landet byggjast, men det er like sant at med lov blir landet nedrive og øydelagt. Tenk berre på kvinnesaksbevegelsen og likestillingsslova me har fått, lova om fosterdrap, ny namnelov, arbeidsvern lov o.s.v. Gjennom disse og andre lover kjem fienden og fører inn sitt så umerkande og gradvis at folk skal ikkje merka det før han har mакta.

Staten stiller seg sjølv i Guds plass som øvste autoritet og herre, og har skaffa oss ein levestandard folk elskar og tilber. Politikken

blir slik opplagt, ved at folk byggjer seg hus i ein klasse som går langt over far si lønsevne å betala, og dermed må også mor ut i arbeidslivet. Dette fell godt saman med likestillingslova og kvinnene sin kamp om likestilling, og er eit langt steg mot å øydeleggja heimen. Dermed opnar det veg for førskule og barnehagar, der staten overtek barneoppseddinga i ung alder. Ved sida av dette kjem kampen for å sidestilla «papirlause» samlivsformer med ekteskapet. Det kallar Bibelen for iauslivnad og hor. Ny namnelov skal gjera det mogeleg for mor og far å ha kvar sitt namn, alle fedre skal skriva under på at dei er far til sitt eige barn sjølv om dei lever i lovleg ekteskap. Kven står bak alt dette? Det er i alle fall ikkje Gud! For meg står det som eit forsøk på å skjula skillet millom rett og rangt, millom ekte og uekte, millom dei som lever i synda og dei som lever i trua på Gud og i hans ordningar for heim og samfunn.

I dag blir me ein lovbytar ved å søkja etter kristne lærarar, husmødre og kjøkengjenter til våre kristne skular, ved å søkja etter kvinne eller mann, ved å be for maten eller fortelja om Jesus i førskule eller barnehage. Dei vil vera overberande til å begynna med og ikkje strafka dei, men etter ei rimeleg overgangstid vil dei stramma banda. Lova er klar, og me kan venta band og fengsel.

Vakna folk, ser de ikkje kva me går imot! Tida er inne då me lyt lyda Gud meir enn ei gudlaus styremakt, då me lyt seia med Jesu læresveinar: «Men Peter og Johs. svara dei so: Døm sjølve om det er rett i Guds augo å lyda dykk meir enn Gud» (Ap.gj. 4, 19.— Og i kap. 5, 29 står det: Då svara Peter og dei andre apostlane: *Ein lyt lyda Gud meir enn menneske.*

I praksis vil det seia at me fortset å gjera det som er rett overfor Gud, søker etter kristne lærarar og tenrarar som før, og vil dei dra oss for retten og fengsel får dei gjera det. I så fall er me ikkje dei første som har kome der for si tru skuld og for å lyda Gud meir enn menneske.

Vidare vil det seia at de som er lærarar i førskule og barnehage ber for maten som før, fortel dei unge om Jesus som før, slik Jesu første læresveinar gjorde. Og så lyt me ta fylgjene.

Vidare vil det seia at dei som driv eigne barnehagar, sluttar å søkja staten om tilskot til drifta. Det fører til at dei får makt og rett til å vera med å bestemma kva som skal lærrast. Kostnaden med kristne barnehagar og førskular må kristenfolket bera sjølve. Me treng eit alternativ til dei gudlause, der ein gudlaus stat har mакta.

Eg vil slutta av med eit ord frå Gud: «Difor, då me hev denne tenesta, etter som me har fenge miskunn, så misser me ikkje modet, men har avsagt alle skamlege løyndvegar og gjeng ikkje fram med svikråd eller forfalskar Guds ord, men ved å kunngjera sanning stiller me oss fram for alle manns samvit for Guds åsyn». (2. Korint. 4, 1-2).

Korleis trur du det ville gått om dei kristne før oss ville tagt, og stillteiande ville retta seg etter bud og påbod frå dei verdslege motstandarane? Då hadde eg og du ikkje hatt evangeliet i dag. Men dei sa: «Me kan ikkje anna enn tala om det me har sett og høyrт.» Det er også i dag Guds kall til oss å tala om Jesus og det me har sett og hørt av han og om han.

Amund Lid.

Seier over synd

I vår forkynnelse hører vi mye om forlatses for synd, men mye mindre om seier over synd. De er begge to meget viktige ting, men blir den ene fremhevret fremfor den andre, da vil det føre oss inn i et uklart forhold til Gud.

Gjennem mange samtaler med freste mennesker om dette, har jeg fått innblikk i hvorledes mange tenker. Å bli frelst er noe som Gud må gjøre, tenker de, men å leve som en kristen er noe som hviler på oss og vår vilje og forstand. Og her finner vi vel noe av årsaken til at verdslige mennesker mange ganger kan leve et liv som på mange måter overgår de troende.

Her har Helligånden et stort arbeide, og her burde også vår forkynnelse hjelpe folk til å se og forstå, for vi burde ikke leve med den attest mange gir oss: Det er ikke så farleg for ham å synde, han kan jo bare be om forlatselser og så er alt i orden.

Selv om dette utsagn inneholder en stor sannhet om det blir rett forstått, så er det likevel en därleg attest og et bevis på et menneske som ikke lever i seier over sin synd.

Nå synes jeg å høre noen som spør: Kan du vise meg veien til seier over synd? for det er ikke noe jeg heller vil enn å leve i seier over synd. Til det kan jeg svare at *om Jesus er herre i ditt hjerte*, da har du seier over synd, for så lenge Jesus er herre i ditt hjerte får ikke synden makt i ditt liv. Men må Jesus vike plassen, selv om det er fra et aldri så lite rom i ditt hjerte, da vil synden få makt og innta det ledige rom. Derfor sier Skriften: Gi ikke djevelen rom.

Men også en kristen som har seier over synden, kjenner syndens makt og frykter ofte for å falle, og denne frykten for synden er nyttig og nødvendig. For den som lever i seier over synd har lett for å glemme syndens makt og sine bitre nederlag og dermed fryk-

ten for synden, og dermed falle i den farlige snare å tro seg syndfri og ferdig med synden. Og da må Helligånden la deg komme i fristelse og kanskje fall, for å etter overbevise deg om at synden ikke er borte, så du kan erfare Guds store nåde på nytt. I slike tider vil satan anklage deg og sie at du er nok ingen kristen som ikke har seier over din synd.

Hvor står det skrevet at seier over synd gjør oss til en kristen? Her er det sikkert mange som har strid og lidelse og blir plaget av satan. Men det står fast til evig tid, at det er *bare troen på Jesus og det han har gjort for oss som gjør et menneske til en kristen*. Det står skrevet at han tok bort vår synd og kastet den i havets dyp, og han kommer den aldri mer ihu. Jesus tok synden bort fra Guds åsyn, men ikke fra vårt kjød, og det vil nok enhver sann kristen få merke.

Men Gud gav sine freste barn en mulighet til å seire over synden. Vi er også frelst fra syndens makt, så vi ikke lenger skal leve i synden og tjene synden, for vi hører Jesus til og vil tjene ham. Og jo større den seier blir, jo mere vil Guds navn bli høregjort på jorden.

Men la ikke satan friste deg med at du er ingen kristen når du ikke har seier over synd. Da må du henvise ham til Ordet, til Jesus og det verk han gjorde for å frelse deg. Gjør du som Paulus gjorde: «Hvem vil anklage Guds utvalgte? *Gud er den som rettferdigjør.* - Hvem er den som fordømmer? *Kristus er* den som er død, ja hva mere er, som også er oppstanden, som også er ved Guds høyre hånd som også går i forbønn for oss.» (Rom. 8, 33-34).

Det kan være stor forskjell på den plass du bor og arbeider og på de folk du lever sammen med. Noen steder er det ikke så vanlig, mens det andre steder kan synes umu-

Bønnens gåte

Av Ole Hallesby

«Har I tro som et sennepskorn, da kan I si til dette fjell : Flytt deg derfra og dit! Og det skal flytte seg. Og intet skal være umulig for eder.» Matt. 17, 20.

Alt liv inneholder gåter. — Så er det ikke noe merkelig at også bønnelivet har sine. La meg her kort nevne noen av dem.

Hvordan kan bønnen utrette så himmelsctormende store ting, når den selv er så svak?

For den overfladiske kan det spørsmål synes nokså overflødig. Det står skrevet at hvis man bare har tro, så kan man flytte fjell. Det hele beror altså på tro. Bønnen blir så sterk, fordi den bedende er så sterk i troen. Og er den bedende ikke sterk i troen, så blir det heller ingen slike kraftsvirkninger av bønnen.

Ja, så enkelt kan det ta seg ut for endel mennesker.

Men de som har gjort litt flere erfaringer i bønnens merkelige verden, de er ikke hjulpet med en så lettint løsning. Riktignok vet de

at store og kraftige virkninger fant sted etter en slik trossterk bønn. Bønnens ånd hvisket inn i deres hjerte : «Be om det nå, så skal du få det.» Og så var man helt viss på den underfulle bønnhørelse, allerede før man hadde fremført bønnen.

Men som regel gikk det ikke så storartet for seg.

Tvert om, de merkelige bønnhørelser fikk de nettopp da de både før og under og etter bønnen var uten visshet og klarhet, ja som de selv syntes : også uten tro. Da svarte Gud med de mektigste og merkelige bønnhørelser.

Slik står ikke i avisene, men det oppleves underfulle ting i stillhet innen familiekretsen av Herrens små og fattige venner. Gud skje pris !

For dem som opplever slikt, blir det virkelig gátefullt dette: Hvordan kan bønnen utrette så himmelstore ting, når den selv er så svak?

Løsningen på denne gåte ligger i selve bønnens vesen.

Å be er jo ikke noe mer innviklet enn å lukke opp for Jesus, så han kan komme inn i vår nød med sin allmakt. Da innser vi at det ikke kommer an på den bedendes visshet eller frimodighet eller annet slikt, men bare på en eneste ting, at han lukker opp.

Og det er, som vi før har sett, ikke et spørsmål om kraft, men om vilje : Vil jeg ha Jesus inn i min nød?

Men det spørsmål er igjen avhengig av min hjelpelesshet. Derfor er bønnen et hemmelighetsfullt redskap, som i dypeste grunn bare kan håndteres med full effekt, med fullt utbytte av den hjelpelesse.

Med et utvortes bilde kan vi sammenligne bønnen med den elektriske kontakt. Det fins

lig å leve i seier over synd. Men det skal du vite at Jesus setter deg aldri på et sted du ikke kan leve i seier over synden som bor i deg. Jesus kan gi deg seier, for han har seiret over all synd, og det er hans lust å gi deg seier over synden.

Om du taper og faller, så mist ikke motet, men gå til Jesus også si ham hele sannheten. Han er den eneste som kan hjelpe deg. Og jeg vil kutte med et ord til deg fra Skriften : Dette er skrevet forat dere ikke skal synde, men om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus den rettferdige. Han kan du alltid komme til.

Ole Rolfsnes

elektrisk kraft nok. Men den må «slåes på». Og nå har vi en ganske liten tingest som vi kaller «bryter». Bare ved en liten bevegelse av bryteren settes den elektriske energi inn over hele huset. Og det skal som kjent ikke stor kraft til å vende bryteren.

Ved syndefallet ble vår sjel ikke bare avkoblet fra Gud, men hele kraftledningen ble ødelagt. For å få den i stand igjen, måtte Jesus lide og dø. Nå er ledningen i orden. Og vi kan alle igjen tilkobles og få del i den himmelske verdens krefter. Og bønnen er det lille, hemmelighetsfulle middel som besørger tilkoblingen, så sjelens forskjellige krefter kan strømme inn i vår sjel og vårt legeme. Og gjennom oss videre ut til de andre, så langt vår omsorg og utholdenhets rekker.

Hvorfor skal vi be?

Også denne gåte synes for mange ganske lett å løse : Vi skal naturligvis be for å få Gud til å gi oss en gavel

Ja, det ser greitt ut.

Men en liten smule ettertanke vil overbevise oss om at det syn på bønnen er *hedensk* og ikke kristelig. Vi har alle så mye av heddningen igjen i oss at vi lett ser på vår bønn som det middel som skal gjøre Gud så snill og god at han oppfyller vår bønn. Men hele Guds åpenbaring lærer oss at dette er en total misforståelse, både av Gud og av bønnen.

Gud er god i seg selv, fra evighet til evighet, altså før noe menneske hadde anledning til å være en bønn. Skriften lærer oss også at Gud er like snill og god, enten han oppfyller vår bønn eller ikke. Oppfyller han vår bønn, så er det av kjærlighet. Oppfyller han den ikke, så er det også av kjærlighet.

Så svarer andre : «Nei, grunnen til at vi skal be er naturligvis den at vi skal nevne for Gud det vi trenger.»

Men heller ikke denne løsning av gåten holder mål når det gjelder den kristelige bønn. Vi kristne er jo gjennom Guds åpenbaring overbevist om at Gud på ingen måte behøver

at vi skal forklare ham våre behov. Tvertimot er vi overbevist om at det bare er Gud som helt ut forstår hva vi i hvert enkelt tilfelle trenger- mens vi uavlatelig tar feil, og ber ham om ting som ville bli oss til skade om vi fikk dem. Det ser vi etterpå. Og nå er Gud så god og vis at han ikke gir oss disse ting selv om vi ber aldri så tynt om dem.

Men da blir det også en gåte for oss dette at vi skal be. . .

Når Gud av seg selv vil gi, og når han ikke behøver vår rettledning for å vite hva han skal gi oss, hvorfor behøver så vi å be?

Dette spørsmål har ikke bare teoretisk interesse. Det har stor praktisk betydning for vårt syn, både på Gud og på bønnen. Og spørsmålet er egentlig dette : hvorfor gir ikke Gud sine gaver før vi ber, ja, uten at vi ber, all den stund han er god og vil gi, og heller ikke trenger noen rettledning av oss?

Skal vi gi et prinsipielt svar på dette, da må vi ta vårt utgangspunkt i Jesu ord Matt. 5, 45. «Gud lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige.» Med disse ord vil Jesus gjøre klart for oss den side ved Guds fullkomne kjærlighet, at han gir til alle alt det han kan få dem til å ta imot.

Både til onde og gode, sier Jesus. De onde ber ham ikke om det, men han gir dem det likevel. Og de gode, ja, de ber nok. Men fikk de ikke mer enn de ber om, da ble det ikke mye. Altså har begge det felles at de får en mengde gaver av Gud uten å ber ham om dem.

Hvorfor får de dette?

Jo, ganske engelt av den grunn at Gud er kjærlighet. Og *kjærlighetens vesen er å gi*. Gi alt hva den har å gi, gi alt hva den får den elskede til å ta imot.

Når nå Gud har innrettet det slik at en del gaver gis menneskene uten bønn, mens andre gaver bare gis dem som ber, så har det ganske enkelt sammenheng med gavens art.

Endel gaver tar alle imot, slik som de timelige gaver. De gis derfor av Gud uten

bønn.

Men andre gaver lukker meneskene seg for. Det er slik med alle de gaver som hører inn under *frelsen*. Og disse gaver kan Gud derfor ikke få gitt før han får oss til å åpne os frivillig for dem. Nå så vi ovenfor at bønnen nettopp er det organ hvorved vi lukker opp for Gud og slipper ham inn i vår sjel.

Her ser vi da hvorfor vår bønn er nødvendig.

Den skal ikke tjene til å gjøre Gud snill og gavmild. Det er han fra evighet.

Den skal heller ikke gi Gud veiledning om hva vi behøver. Det vet han bedre enn vi.

Den skal heller ikke tjene til å hente Guds gaver fra himmelen ned til oss. Det er jo han som bringer gavene, og ved å banke på vårt hjertes dør minner oss om at han vil bringe dem inn til oss.

Nei, vår bønn har bare den oppgave å svare ja, når han banker, å lukke sjelen opp og gi ham adgang til å legge bønnhørselen inn til oss.

Fra dette faller det nå lys over bønnens kamp og strev og arbeide og faste. Alt dette sikter bare på en eneste ting: å få vår sjel til å lukke seg opp for alt det Jesus er villig til å gi, å få vekk alt som hindrer at vi hører når Jesus banker, d. e. hører bønnens ånd, når han nevner de forskjellige ting som nå ligger og venter på at vi skal be om dem.

Trenger Gud vår forbønn?

Her rører vi sikkert ved bønnelivets største gåte.

Vi har nettopp sett at bønnen er nødvendig i vårt *personlige* samliv med Gud. Men nå går vi videre til *forbønnen*. Og så spør vi: Er forbønn nødvendig for Gud i det arbeid han skal ha utført her i vår verden?

Heller ikke dette spørsmål har bare *teoretisk* interesse, men har *praktisk* betydning for vårt syn både på Gud, på bønnen og på verden.

Først kan vi svare slik. Det er umulig for Gud å styre verden frem til dens mål *uten mennesket*. Det er jo menneskets stilling som avgjør om verden skal nå sitt mål eller ikke. Altså har Gud *frivillig* bundet seg i sitt verdensstyre til mennesket. Helt fra åpenbaringshistoriens første begynnelse ser vi derfor at Guds riksopprettelse var avhengig av at han fant mennesker som frivillig lot seg bruke av ham.

Men dermed blir det også klart at Gud frivillig har gjort seg avhengig også av vår bønn. For bønnen er jo det avgjørende for hver den som overgir seg til Gud, for å la seg bruke av ham.

Hva vi gjør i Guds rike, er helt avhengig av hva vi er. Og hva vi er, beror igjen på det vi får. Og det vi får, beror igjen på at vi ber. Dette gjelder ikke bare Guds gjerning i oss, men også Guds gjerning gjennom oss, med de andre.

Jeg nevner her bare det ene ord av Jesus: «Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst.» Matt. 9, 37-38. Her sier Jesus at det er *Gud* som må drive arbeiderne ut, men at han er avhengig av vår bønn, han gjør det gjennom vår bønn.

I et lysglint kaster Jesus her et merkelig lys over Guds forhold både til verden og til vår forbønn.

Vi vet at Gud ustanselig må tilføre den syndige slekt evighetskrefter, frelseskrefter, for å skape den om til et Guds rike. Disse frelseskreftene er samlet i Jesu Kristi person. Men de må overføres fra ham til slekten. Og denne kraftoverføring foregår *gjennom mennesker*, gjennom de mennesker som lar seg frelse og således lukker seg opp for Jesu frelseskreftene.

I den gamle pakt var det bare noen få mennesker han kunne bruke til denne kraftoverføring. Fra pinse er det forandret. Nå benytter han *alle* de mennesker som lar seg frelse. Vi skal merke oss at *enhver troende* representerer et daglig tilsig av evighetskreftene her i vår

verden. Den overnaturlige innvirkning av Guds ånd på den troendes personliv er en tilførsel av evighetskraft som avsetter seg på de forskjelligste vis i omgivelsene, og stille men sikkert er med på å omdanne denne verden til Guds rike.

Men den viktigste krafttilførsel foregår gjennom den troendes *bønn og forbønn*. De troendes bønn er uten sammenligning det middel hvorved Gud snarest ville få satt inn i vår verden den evighetskraft som skal til for å muliggjøre Kristi gjenkomst og tusenårsrikets opprettelse.

Når vil Guds menighet våkne og se sitt ansvar?

Den har i sin bønn fått makten til å styre verden. Den er alltid *den lille flokk*. Men står den sammen *på kne*, da behersker den verdenspolitikken - fra lønnkammeret.

Og resultatet ville bli ett av to : enten *verdensvekkelsen* eller *antikrist*.

Er bønn og bønnhørelse forenlig med Guds verdensstyre?

Ifølge Skriften og erfaringen er vi overbevist om at et menneskes bønn kan bringe forandringer inn i Guds styrelse, ikke bare med den enkelte, men også med samfunnet, med landet, ja med hele verden.

Men derfor spør mange : Kan Gud virkelig styre verden etter en bestemt plan og frem til et bestemt mål, hvis hvert menneske kan få Gud til å forandre noe i hans styrelse, bare ved å be om det? Ville ikke det bli en polsk riksdag uten like? Den ene ber om regn og den annen om solskinn. Den ene ber om vind og den annen om stille vær.

Til det må vi svare at Gud aldri har tenkt bønnen slik.

For det første har Gud ikke lovet å høre alle menneskers bønn, men bare *sine barns* bønner, samt deres som ber om å bli hans barn.

For det annet har han ikke engang lovet å høre alle sine barns bønner, men bare de som

bes i Jesu navn. Eller som det sies et annet sted : «Dersom vi ber om noe etter hans vilje, da hører han oss.» 1. Johs. 5, 14.

Her er angitt grensen for hvor langt mennesket med sin bønn får øve innflytelse på Guds verdensstyre, nemlig bare med de bønner som virkes av Kristi ånd i disiplenes hjerter, og derfor sikter på å virkelig gjøre hans riksplan.

Når Gud endrer sitt verdensstyre som følge av menneskets bønn, så vil det si at han styrer verden så elastisk at han innretter sine forholdsregler etter det som hvert øyeblikk finner sted her nede, enten godt eller ondt. Han endrer altså ikke sin riksplan, men bare de forholdsregler som han i hvert øyeblikk søker å virkelig gjøre den med. Menneskets bønn er derfor et middel som Gud øyeblikkelig bruker i sitt verdensstyre. Det skjer altså noe ved menneskets bønn som ellers ikke ville være skjedd. Ja, som vi nettopp har sett, er menneskets bønn et av de aller virksomste midler for Gud til å styre verden frem mot dens mål : Guds rike.

Oppfyller Gud også uomvendte menneskers bønn?

Også dette spørsmål har mer en *teoretisk* interesse. Det har stor *praktisk* betydning for uomvendte mennesker som har opplevd klare, ja øyeblikkelige bønnhørelser, og nå tar dette som bevis på at de er Guds barn.

For andre er disse bønnhørelser en mørk og tung gåte. De har selv opplevd slike bønnhørelser i sin uomvendte tilstand. Siden ble de omvendt. Og da begynte de å gruble over det. De spurte seg selv : «Er det like godt for Vårherre, enten den som er omvendt eller ikke?» Og tvilen ble verre : «Hva er egentlig bønnen, hvis også uomvendte mennesker kan få det de ber om?»

Men Gud har jo adgang til å gjøre *mer* enn han har lovet. Han *kan* jo, så ofte han vil, oppfylle også et uomvendt menneskes bønn. At Gud *har* gjort dette, forteller Skriften oss

tydelig nok, se 1. Mos. 4, 13-16. Der fortelles at Gud bønnhørte Kain, skjønt denne var helt ubotferdig, og bare vendte seg til Gud i sorg over syndens *følger*.

Hva er så grunnen til at Gud oppfyller den uomvendtes bønn?

Det kan vel nevnes flere grunner. Jeg skal imidlertid her innskrenke meg til den nærmestliggende: Gud gjør det av samme grunn som han overøser dette uomvendte menneske med andre velgjerninger, nemlig fordi han

elsker det og *vil frelse det*. Bønnhørelsen går inn som et av de nådige midler som Gud bruker til å bringe dette menneske til ettertanke.

Jeg kjenner personlig enkelte som ble vekket opp og frelst ved en slik bønnhørelse. Men jeg kjenner også noen som i likhet med Kain ble styrket i sin ubotferdighet ved bønnhørelsen. Men det er jo loven for Guds frelse: enten til *fall* eller til *oppredning*.

Etter boka «Fra bønnenes verden».

Kraften av Lammets blod

Av F. W. Krummacker

Jesu Kristi, Guds Søns blod renser os fra al synd. 1. Johs. 1, 7.

Vi kender alle sammen disse ord af Johannes. De er udtalt af den «Kærlighedens Apostel», som mange mener, de bedre kan komme til rette med end med forfatteren til Romer- og Galaterbrevet. Men mon de ikke også har noget at indvende mod Johannes, når de hører disse ord.

Verden vil ikke vide af *Kristi blod*, det må kun nævnes i forbigående og helst så lidt som muligt. Allerede det forhadte navn, blodteologi, som man har givet vore evangeliske lære, vidner om denne modbydelighed mod *Lammets blod*. Man vil ikke vide af prædikerner og sange, som handler om blodet, man betragter dem som fostre af mørkelagte hjerner. Den korsfæstede Kristus er og har altid været foragtet i verden, og det vil han blive ved at være, indtil den sidste foragter af hans blod er forsvunnet i den evige fordommelse; thi enhver, som ikke kan tåle hans blod, er ifølge skriftens udsagn virkelig forbudt.

Ordet om korset er en dårskab for dem, som fortabels, siger apostelen. Tusider og at-

ter tusinder bekender sig i vore dage til kristendommen; men de har ingen brug for blodet og vil ikke høre noget om det. Og det alene er bevis nok på, at deres kristendom er falsk, ja, at den strengt taget blot er forklædt fjendskab mod Kristus.

Men, siger du, jeg tror på Kristi guddom, jeg tror på hans overnaturlige sendelse, jeg tror på, at hans mirakler var virkelige, på genløsningen, på nåden.

Nok muligt, min ven, men alt dette gør dig ikke til en kristen, hvis du ikke har brug for Jesu blod, hvis du ikke tror på Jesu blods kraft; thi dette er et af de vigtigste og mest betydningsfulde kendetegegn på en Jesu disciple. Hvor dette kendetegegn ikke findes, kan man måske nok finde meget godt og rosværdigt, men man finder ikke en kristen.

Lammets blod er hele kristendommens midtpunkt. På dette blod er hele ny Testamente tempelbygning grundet. Tag blode bort og templebygningen er også borte. Fornægt dets kraft, og du har samtidig foragtet hele saligheden i Kristus!

Hvilken farve stråler klarest gennem hele Bibelen?

I hvilken farve strålede allerede den første forjættelse, som Gud i Paradiset frydede de arme syndere med?

Hvilken farve har været den fremherskende i de betydningsfulde forbilleder, Gud har givet os?

Ved hvilken farve frelstedes Israels børn i Ægypten fra morderengelens sværd?

Ved hvilken farve erklærede ypperstepræsten det skyldbelastede folk fri for skyld?

Med hvilken farve malede de hellige seere deres forudsigelser om ham, som skulle komme?

I hvilken farve lyser det gamle Testamenteres evangelium. Esaias 53, 12.

Og hvilken farvetone er det, der ligesom gennemsstråler hele det ny Testamente?

I hvilken farvetone stråler det banner, som apostlene bar ud til hedningerne?

Og i hvilken farve havde de, der stod omkring Lammets trone med sejrspalmer i hænderne, tvættet deres klæder og gjort dem hvide?

Det er den farve, der altid må være den kæreste og herligste for stakkels syndshjerner. Det er hverken den hvide, den blå eller den grønne, selv om de også har deres skønne betydning. Det er den røde, *blodets* farve.

Hvilken lovsang til Lammets blod har ikke tonet gjennem verden lige fra tidernes begyndelse og til denne stund. I 4000 år gik den gennem verden som en længselens tone, men i de sidste 2000 år har den haft frydeklang. Snart stiger den med jubelklang fra frelste syndere, som, når de får syn for Lammets blod bliver forløst af al nød. Snart er det en håbets sang, der midt i angst og nød stiger fra Kristi stridsmænads hjerter, når de ved et blik på blodet ikke længere tvivler om fremgang.

Snart er det en sang fuld af fred for de hårdt anfægtede sjæle, som under næveslagene fra Satans engel finder al deres trøst i blodet. Snart er det sejrssangen fra døende hellige, som ser synd, død, Djævel og Helve-

de overvundet, fordi de har deres hjertes dørtræ bestrøget med Lammets blod. Snart er det en sang om hvile for sjæle, der er trætte og tyngede af byrder, men som endelig har fundet ro i dette blod. Ja, der findes vel meget i denne verden, som er blevet lovprist med mere højtalinge ord og større pragt end dette blod, men intet, der er blevet det mere underligt, dybere, mere fuldttonende eller af mere lykkelige hjerter.

Men hvad forstår Skriften da ved Kristi blod? Derved forstås hans lideise og død, så vidt som dette var en *stedfortrædende* lidelse - en straf han udstod i vort sted. Derved forstås hans blodige offer, hvormed han for os tilfredsstillede den hellige Guds retfærdighed; thi alene heri er der liv og salighed for stakkels syndere.

Men hvorledes forholder du dig til dette blod?

Vor stilling til Lammets blod afgør vort evige ve og vel. At have eller ikke have del i dette blod er det samme som at være evig frelst eller evig fortæbt. Hvad siger Johannes? Jesu Kristi, Guds Søns blod renser fra al synd! Hjælper til med at gøre os rene, siger du måske. Nej, gør os rene. Opmuntrer os til at rense os? Nej, blodet selv renser os. - Renser os fra syndelysterne? Heller ikke. - Blodet gør os rene fra selve synden! Ja, fra åndelig ladhed, søvnighed m.m.? Nej, fra alle synder. Blodet? Ja, blodet. Du mener vel, at Kristi eksempel gør os rene? Johannes siger noget ganske andet. Du tænker, at Kristi lære gør det? Nej, hans blod gør det, siger apostelen. Du mener Kristi efterfølgelse? Nej, hans blod siger Gud i sit ord. Omenvedelse og alvor da? Hvor lidt kender du, som gør alle disse indvendinger dog til kristendommens egentlige væsen, til blodets kraft, som renser fra alle synder. Du har endnu ingen anelse om, hvor vidunderligt de ord klinger for et stakkels menneske, som virkelig har fået at se, hvad synd er, og at han selv er en synder. Han omfatter dem lige så begærligt, som den

tørstende hjort iler til den klare kilde eller det udsultede, jagede får i ørkenen iler til den grønne græsmark. Kun den, som selv er den tørstende hjort, det udmattede, afmægtige får, ved, hvad det betyder. Mange læser nok om Jesu blod, men det er for dem blot en samling bogstaver uden mening. Nei, disse ord lyser kun i mørket, men da er de også klare stjerner, strålende lys, som viser os vejen til vort himmelske hjem.

Hvordan skal vi da egentlig forstå det, at Kristi blod renser fra alle synder? Ganske simpelt sådan, som ordene siger, og som selv et barn kan fatte dem, at den, for hvem Kristi blod er udgydt, i Guds øjne er fri fra alle synder. Hans synder tilregnes ham ikke mere. Gud tilregner ham i stedet Kristi retfærdighed. Kristus har båret og borttaget hele verdens synder, og den eneste synd, der nu kan virke fordømmelse, er vantroen, som ikke vil tilegne sig Kristi fortjeneste blot af nåde.

Her er et punkt, hvor vi pådrager os mange l;seres misfornøjelse. De mener, at vi ikke skal bruge så mange ord om Kristi blods kraft, at man skal tale meget varsomt om det. Det, de i virkeligheden tilsigter, er, at vi skal forringe og indskrænke evangeliet. Men dette ville være at fordunkle Kristi person, hans værk og fortjeneste, at nedtysse Guds og Kristi pris, tage hans ære fra ham og med alle mulige om'er og men'er sætte et tjørnegærde om Guds fri uforskyldte nåde. De vil f. eks. have, at vi skal sige: Ja, Kristi blod renser os fra de synder, vi har underkuet og overvundet. Men det er at foragte vor dyrebare midlers værk og træde det under fødder. Nei, mine kære, selv om vi så aldrig skal blive enige, selv om I bliver ved med jeres farisæiske anklage: Manden går forvidt! Og selv om jeres misfornøjelse skulle gå over til brændende forfølgelse. Ja, selv om antallet af navnekristne, der blot bruger denne dyrebare hellige sag til et skjul for deres ondskab, blev større, end det nu, Gud være lovet, er, så hverken kan eller vil vi opfylde jert ønske.

Vi kan ikke gøre en indskrænkning i den fri nåde, vi kan ikke sætte et «nej» ved siden af Guds «ja» og skelne mellem synder, som Kristi stedfortrædende lidelse gælder for, og andre for hvem den ikke gælder. Vi vil med Guds hjælp af al vor magt blive ved med at blæse i basun for Kristi blods kraft og må, selv når vi har gjort det allerbedst, alligevel bekende, at vort vidnesbyrd har været alt for svagt.

Nej, det står fast, at «er ikke er nogen fordommelse for dem, som er i Kristus Jesus», der er renset i hans blod. De er for Gud hellige og rene i kraft af hans sons retfærdighed, hvor megen skrøbelighed der end i menneskers øjne hænger ved dem. Så stor er blodets kraft.

Røveren, som til velfortjent straf for sine forbrydelser, var hængt på forbandelsestræet, kunne samme dag gå med Kristus ind i Paradiset, fordi han fik del i blodets kraft. I virkelig syndenød spørger man ikke efter menneskers dom. Da har kun Guds dom betydning for mig.

I, som endnu ikke har søgt renselse i dette blod, hvorfor løber I hid og did i jeres egne tanker? Hvorfor kvæler I jer i fromme ceremonier og en gudstjeneste, som er en vederstyggelighed for Gud? Vil I prøve at behage Gud ved lydighed? Udmærket, læg så mærke til, hvad Gud først og fremmest vil — han vil se jer renset i Lammets blod.

I må bøje jer for Guds vilje! dette. Ellers er I ulydige og oprørsk mod døt største bud. Tal ikke om lydighed, for kun de, der for Guds og hans ords skyld giver afkald på at frelse sig selv ved selvvalgte midler, er lydige mod Gud. De, der ikke mere rører bare en finger for at forsoner Gud, men som fordømmer sig selv, fralægger sig al egen fortjeneste og som fattige syndere børjer sig for det ord, der priser Kristus, som givet os af Gud til visdom, retfærdighed, helligørelse og forløsning, de er lydige. De, som har grundlaget for deres håb *udenfor sig selv*, som

tror, at de ikke behøver noget ved siden af Jesu fortjeneste, som regner med, at de korsfæstede og døde med Kristus, ja, opfarne til himlen med ham og rene og ustraffelige for Gud i *ham*, de, som i bevidstheden herom hviler i den forløsning, som er sket, og som bruger det til at nedkæmpe alle Djævelens og lovens anklager i den troens kamp, som er alle kristnes lod, de er lydige. Vi, der beskyldes for at tage sagen alt for let — man kunne lige så godt påstå, at det er en fejl ved solen, at den lyser og varmer uden besvær, eller at liljerne på marken mister noget af deres skønhed, fordi Gud klæder dem — vi er lydige. Vi, der bører os for disse ord: «Uden mig kan I slet intet gøre.» — «Så er der ingen fordømmelse for dem, der er i Kristus Jesus». — «Han har båret voe synder på tæet og udslettet den håndskift, som var imod os.» — «I er rene og har ikke nødig at to andet end fødderne». — «Vi er retfærdige på grund af troen». — «Den, som ikke vidste af synd, har Gud gjort til synd for os, for at vi skulle være retfærdige for Gud i *ham*» — vi er lydige. De, der giver afkald på alt deres eget, det være sig fornuft, egne tanker eller egen stræben efter retfærdighed, og giver Gud, hans vilje og bestemmelse, den øre, der tilkommer ham, og som regner hans «dårskab» for uendeligt mere vis end alle skabte væseners visdom, de, der plejer at anse enhver tvivl om Kristi blods kraft til at rense fra synden og ethvert forsøg på ved egen anstrengelser at forøge Jesu fortjenesta og gøre sig selv mere behagelig for Gud, end Kristus allerede har gjort dem, de, der anser dette for en oprørsignist fra Helvede og en fornærmelse mod den almægtige Guds majestet, de er lydige.

Hvar vi ikke ret i det? Er Bibelen ikke Guds ord? Taler den ikke om troens lydighed? Siger den ikke, at Jesu Kristi Guds søns blod renser fra al synd? Vil I ikke børje jer for det, kan intet hjælpe jer, ikke engang Moses. — Trods alt hvad I foretager jer, skal han også

fordømme jer; thi Kristi retfærdighed er lige såvel hans eneste retfærdighed som den er vor. «Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives den, der tror.»

Farisærerne kaldte vor herre Jesus «tolderes og synderes ven», og disse selvretfærdige mennesker forargedes på ham. Men Jesus var heller ikke kommet for de retfærdiges skyld. Han var kommet for at kalde syndere til omvendelse.

Men hva mener Jesus med de «retfærdige»? Tænker han på de selvretfærdige? Nei, hvis Jesus ikke er kommet for at kalde de selvretfærdige til omvendelse, for hvis skyld er han så kommet? vi er jo alle af naturen fyldt med selvretfærdighed. Og de syndere, som allerede føler deres elendighed, behøver han jo ikke at kalde til omvendelse, da er jo allerede omvendte.

Med de «retfærdige» mener Herren her dem, som fuldt ud tilfredsstiller den hellige lovs fordringer og virkelig er retfærdige. Men retfærdig i den betydning er der da ingen på jorden. De er! siger du måske. Fuldkommen rigtigt! vor herre Jesus havde vist heller ikke tænkt sig at påstå det modsatte. Men så var forsikringen om, at Jesus ikke var kommet for de retfærdiges skyld jo overflødig. Måske dog ikke! Herren vil uden tvivl sige til farisærerne: I forunder jeg over, at jeg omgås med syndere, og det har I ret i, hvis jeg var kommet for at finde og belønne dyden; men det er jeg aldeles ikke. Jeg er ikke kommet for de retfærdiges skyld. Mit ærinde gælder udelukkende syndere, de fortalte. Hvis I virkelig holder hele loven, så får I et evigt liv som løn for jer lovlydighed. Så behøver I ingen frelser og har ingen brug for mig. Men hvorfor vil I åndeligt rige og stærke ikke tillade mig at hjælpe disse stakkels syge, der ikke sådan som I kan henvisse til deres egen fortjeneste? Und dem dog at blive frelst fra døden!

Der er ingen tvivl om, at det var noget i den retning. Herren ville sige til de forskrækede skriftlærde. Og vi føler brodden i orde-

ne: Er I retfærdige, så har jeg ikke noget med jer at gøre, jeg leder efter syndere. Det stoppede munnen på dem.

Vi kan heller ikke gøre noget bedre ved vore tids farisæere end at sige til dem: Hvis I er retfærdige efter loven, så er der ikke tale om, at vi vil besvære jer med at opfordre jer til at omvende jer og tro på Jesus. Men nu er der mange mennesker, som ikke kan opdage nogen fortjeneste hos sig selv. De kan derfor ikke bjerge sig uden nåde, uden midler og stedfortræder. Hvorfor vil I ikke undem at høre det glade budskab?

Sådan taler vi til jer, som altid har indvendinger mod, at Guds nåde forskyndes. Og hvad kan I svare? Jesus kom til verden for at udgyde sit dyrebare blod for syndere, og derfor er det vist ikke den dårligste lod at regnes blandt dem. Mener du selv at du er from og hellig, skal vi ikke protestere, men så gælder ordet, «tro på den herre Jesus, så skal du blive frelst», ihvert fald ikke dig. Du er ikke et lem på ham, som er menighedens herre, du er ikke klædt i hans retfærdigheds strålende dragt, og dine lovsange skal aldrig lyde for lammets trone. En synder, som har fået barmhjertighed, står langt foran en selvretfærdig som dig. Ja, i lyset af det dyrebare ord, som vi betragter, er det at være en synder ikke mere noget frygteligt, men noget, der er fuldt af trøst. Thi er du en synder, er det netop for din skyld, Jesus er kommet til verden og for dig, han har udgydt sit blod.

Men er han frelseren, der leder efter syndere, så gør han det for at kalde dem til omvendelse og rense dem fra synden. Er han lægen, der tager sig af de syge, gør han det for at helbrede dem. Den forladende nåde er samtidig den genfødende. Kristi blod renser fra alle synder. Den, som forlader mig alle mine «synder», er den samme som «læger alle mine sygdomme».

Hvor er menneskehjertet dog fyldt med gerningslære, og hvor er det vanskeligt for os at tro på og hvile i Guds frie nåde! Det natur-

lige menneske spørger aldedes ikke efter nåden, men vil selv fortjene sig frelsen og ved i sin blindhed og dårskab ikke, at hvis vor frelse nu var betinget af at vi opfyldte bare en eneste lille tøddel af loven, var vi evigt fortapt. Enda vil han ikke modtage noget som gave. Han vil leve af egen fortjeneste og betale for sig med sine egne penge akkurat ligesom farisæeren, der takket Gud for, at han ikke var som de andre mennesker; eller den rige yngling, der havde holdt loven hele sit liv og spurgte, hvad han så manglede mere. At leve på nåde, hvile på en andens fortjeneste, vil han ikke vide af, det er ham modbydeligt. Hvilken blindhed! hvilken latterlig tiggerstoltethed. . .

Men sådan er mennesket af naturen, og der er ikke noget at stille op. Man kan prædike nok så kraftigt om hans fortalte tilstand. Han tror det ikke. Hvis han rammes af modgang, lidelse og nød, spørger han blot bittert, hvad han har gjort, siden det skal ramme ham. Han kan leve i åbenbar synd hele sit liv, men heller ikke det kan gøre ham til en synder. Han har altid undskyldninger parat. - Man kan ved undervisning, opdragelse, eksempl, tugt og straf forvandle et menneske til næsten hvad som helst, men en synder kan man ikke få det til at blive. Selvretfærdigheden og egenkærligheden er det sejgeste ukrudt, der er til. Kun een er i stand til at fjerne det — den levende Gud selv. Han gør os til tiggere. Bevidstheden om, at du er en fattig synder, og at du kun har frelse i Jesu blod, er en kundskab, du ikke kan tage dig selv og heller ikke få af andre. Men den kommer til dig fra Himlen som en fri og ufortjent gave.

Men selv om selvbedragets skæl er faldet fra vore øjne, og vort hjerte, der var ved at drukne i et hav af syndenød, har fået fodfæste på klippen Kristus, kan det alligevel undertiden være svært at give evangeliet ret på alle punkter. Det vender op og ned på alle vores tanker, og for hver gang, det åbner vore

øjne for en ny side af fordærvelsen i os, forekommer det os urimeligt, at nåden skænkes os så ganske og aldeles for intet, at vi uden videre har lov at tro. Selv om vi ingenting ejer og ingenting kan, mener vi alligevel, at vi dog burde gøre eller give noget for at blive i Guds nåde. At vi skal modtage alt, også det at blive bevaret i nåden, for intet, forekommer vort hovmodige hjerte, der altid vil mase med lov og gerninger altfor formasteligt, f arligt og voveligt.

Der er nogle, som ganske vist håber, at de til sidst må kunne fare herfra i fred; men at tro, at de allerede nu er Guds børn og Himmelens arvinger, finder de alt for formasteligt. Der må en mere dybtgående omvendelse, mere helligørelse og mere kærlighed til, før de mener det kan gå an at trøste sig ved Kristi fortjeneste og tilegne sig den fuldt ud. Men du, der mener således, kender meget lidt til arten af det nåderige, Gud har grundet på sin søns miderembede, og hvori Gud, efter at hans retfærdighed er tilfredsstillet ved midlerens gerning, kun vil forherlige sin nåde. - Men ren nåde stiller aldrig betingelser. Nåden søger syndere, ikke retfærdige og fromme.

Forts. neste nr.

REISERUTE

for forkynnarane i Norsk Luthersk Lek-mannsmisjon 2. halvår 1979

Teltmøter om det er råd til det.

1. ODD DYRØY :

Ellingsøy og Sunnmøre i september. Namdalens i oktober.
Randaberg, Nærø, Varaldsøy og Sandvik

2. AMUND LID :

Ås, Sannidal, Bygland (Fitjar og Stranda)

3. GODTFRED NYGÅRD :

Lindås, Brekke, Yndesdalen, Stord, Nesflaten, Bråtvæit, Hamrabø, Tørvikbygd, Gravdal, Fosse, Tysvær og Håvik.

4. REIDAR LINKJENDAL :

Norheimsund, Steinsdalen, Bremnes, Fitjar og Stord. Ellers til disposisjon.

5. OLAV AAKHUS :

Randaberg og Nærø. Ellers til disposisjon.

6. ANDREAS BØ :

Til disposisjon

Styret

Returadressa er :

Lov og Evangelium, 5400 Stord